

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **S. S.**
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Věrou Škvorovou, PhD.
sídlem Francouzská 4, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, sp. zn. SZ_081957/2015/KUSK, č. j. 100574/2015/KUSK, zn. OSA/Ma,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 31. 7. 2015, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, sp. zn. SZ_081957/2015/KUSK, č. j. 100574/2015/KUSK, zn. OSA/Ma (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušil rozhodnutí Městského úřadu Benešov (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. OKT/3612/2013/ZAC, č. j. MUBN/29544/2014/OKT (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“), a exekuční řízení k vymození povinnosti uložené Ing. arch. Z. O.(dále jen „povinný“) rozhodnutím městského úřadu ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. PO/4707/2010/ZAC, č. j. MUBN/58877/2010/PO (dále jen „rozhodnutí o obnovení pokojného stavu“), vydaným v řízení podle ustanovení § 5 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“), tj. povinnosti obnovit pokojný stav tím, že nebude zaznamenávat život žalobce a jeho rodiny na jakýkoliv kamerový záznam, zastavil.

- 2 Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojí ze dvou důvodů. V první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se v jeho odůvodnění žalovaný nijak nevypořádal s odvolací námitkou, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se správním řádem v době, kdy exekuční řízení bylo usnesením městského úřadu ze dne 1. 12. 2014 přerušeno do doby pravomocného rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. 28 Co 328/2014, kterým byla ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 2. 5. 2014, sp. zn. 14 C 290/2013, pravomocně zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhal vůči povinnému uložení povinnosti zdržet se obtěžování žalobce a členů jeho rodiny jakýmkoliv fotografováním a natáčením jejich osob, jakož i pozemků p. č. x (včetně domu na něm umístěného), x a x v k. ú. M., obci S. Zadruhé pak žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí ze stejného důvodu, který vytýká i prvostupňovému rozhodnutí, tj. že rozhodnutí o zastavení řízení bylo vydáno v době pravomocně přerušového řízení. Rozhodovat ve věci bylo podle žalobce možné jedině v případě, že by městský úřad rozhodl o pokračování v přerušovém řízení, což však nenastalo, protože nebylo ani rozhodnuto o dovolání, které bylo důvodem přerušování řízení.
- 3 Žalovaný ve vyjádření uvedl, že městský úřad učinil záznam do spisu o pokračování řízení, byť ve spise nejsou založeny doklady o vyrozumění účastníků. Podotkl též, že důvodem zrušení prvostupňového rozhodnutí byly procesní chyby, a to včetně pokračování řízení na základě usnesení Nejvyššího soudu o jiném dovolání ve sporu mezi žalobcem a povinným, takže odvolací námitce žalobce bylo vyhověno. Žalovaný pak z důvodu dočasnosti rozhodnutí o obnovení pokojného stavu, který byl vyřešen pravomocnými rozsudky soudů tak, že bylo konstatováno, že žalobce není obtěžován kamerovým záznamem, řízení zastavil. Důvody zastavení řízení jsou podle žalovaného řádně popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí včetně odkazů na příslušná ustanovení správního řádu, tudíž námitka nepřezkoumatelnosti podle něj neobstojí. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby a žádá přiznání náhrady nákladů řízení ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.
- 4 Soud vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídít jednání. Ti se v poskytnuté lhůtě nevyjádřili, a proto soud o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
- 5 Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím o obnovení pokojného stavu ze dne 15. 9. 2010, jež se podle připojené doložky stalo vykonatelným dne 21. 10. 2010, městský úřad uložil povinnému povinnost obnovit předešlý pokojný stav spočívající v nezaznamenávání života žalobce a jeho rodiny na jakýkoliv kamerový záznam. Dne 31. 5. 2013 obdržel městský úřad žádost žalobce o exekuční vymození povinnosti uložené rozhodnutím o obnovení pokojného stavu s odkazem na přestupkové řízení a na exekuční řízení na vyklizení movitých věcí a vymození povinnosti zdržet se vstupu, průchodu, průjezdu a umístování movitých věcí vedená proti žalobci, v nichž povinný předkládal kamerové záznamy, jež podle jeho tvrzení zachycovaly žalobce či členy

jeho rodiny mj. i po datu vykonatelnosti rozhodnutí o obnovení pokojného stavu. Městský úřad nejprve povinného usnesením ze dne 6. 6. 2013 vyzval k dobrovolnému splnění uložené povinnosti v dodatečné lhůtě 15 dnů. Na základě další žádosti žalobce o uložení donucovací pokuty podle § 112 písm. c) správního řádu doložené podáními povinného, v nichž předkládal soudu v řízeních o žalobách na zdržení se zásahů do vlastnického práva povinného mj. i kamerové záznamy, které podle jeho tvrzení zachycovaly žalobce či členy jeho rodiny po datu vykonatelnosti rozhodnutí o obnovení pokojného stavu, městský úřad nejprve rozhodl o uložení donucovací pokuty ve výši 500,- Kč, po zrušení rozhodnutí žalovaným však tuto žádost zamítl a po zrušení i tohoto rozhodnutí exekuci na návrh povinného přerušil usnesením ze dne 8. 7. 2014 až do pravomocného ukončení občanskoprávního soudního řízení – před Okresním soudem v Benešově pod sp. zn. 14 C 290/2013 (s námitkou ani s podnětem pro zahájení přezkumného řízení proti tomuto usnesení žalobce nebyl úspěšný).

- 6 Poté, co dne 15. 9. 2014 nabyl právní moci rozsudek, jímž Krajský soud v Praze pod sp. zn. 28 Co 328/2014 žalobu ve věci obtěžování žalobce a členů jeho rodiny fotografováním a natáčením zamítl, městský úřad tentokrát k návrhu žalobce usnesením ze dne 1. 12. 2014 exekuci podle § 113 odst. 1 správního řádu přerušil do pravomocného rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Praze a následně podané námitky povinného proti přerušení řízení zamítl. Dne 29. 4. 2015, poté, co se městský úřad seznámil s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 22 Cdo 1170/2014, jímž bylo odmítnuto dovolání žalobce proti rozsudkům, jimiž mu bylo uloženo vyklizení movitých věcí a odstranění elektroměrného pilíře s kabelovou přípojkou z pozemků povinného a povinnost zdržet se vstupu, průchodu, průjezdu a umístování movitých věcí na tyto pozemky, a s usnesením Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2015, sp. zn. IV. ÚS 448/15, jímž byla odmítnuta navazující ústavní stížnost žalobce jako zjevně neopodstatněná, městský úřad založil do spisu záznam, v němž s odkazem na toto pravomocné usnesení Nejvyššího soudu konstatuje, že bude pokračovat v exekučním správním řízení. Téhož dne pak vydal i prvostupňové rozhodnutí, jímž s odkazem na § 51 odst. 3 správního řádu žádost žalobce o exekuční vymožení rozhodnutí o obnovení pokojného stavu zamítl. Konstatoval, že soudy uložená povinnost zdržet se vstupu, průchodu, průjezdu a umístování movitých věcí na pozemky p. č. x a x v k. ú. M., obci S., je zcela v rozporu s exekučním titulem. Rozhodnutí o obnovení pokojného stavu má pouze předběžnou povahu, a jestliže soudy věc s konečnou platností posoudily jinak, je třeba exekuci zastavit, protože rozhodnutí o obnovení pokojného stavu se stalo fakticky nevykonatelným, neboť nelze po povinném požadovat, aby své pozemky nemonitoroval a nezaznamenával na nich pohyb cizích osob. Žalobce má uložen zákaz vstupu na tento pozemek a je tedy důvodné očekávat, že bude soudní rozhodnutí dodržovat. S ohledem na uvedené nejsou splněny podmínky pro vydání exekučního příkazu podle § 111 správního řádu, což brání vyhovění žádosti žalobce, pročež ji městský úřad zamítl.
- 7 Žalobce se odvolal a namítal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy nebylo ještě vydáno usnesení o pokračování v přerušeném řízení a že předmět zmíněného rozhodnutí Nejvyššího soudu se ani okrajově neshoduje s předmětem exekuované povinnosti. Dále pak zdůrazňoval, že rozhodnutí o obnovení pokojného stavu má širší dosah než jen zákaz natáčení žalobce a jeho rodiny na pozemku p. č. 711 v k. ú. M., obci S., a potud je podstatné, že povinný žalobce a členy jeho rodiny zaznamenal, a nikoliv to, na jakém pozemku stáli. Nakonec pak zpochybňoval i závěr

městského úřadu, že z předložené dokumentace není jisté, zda povinný zaznamenal právě žalobce a členy jeho rodiny. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. V odůvodnění žalovaný upozornil na to, že usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 22 Cdo 1170/2014, není rozhodnutím vydaným v tom dovolacím řízení, kvůli němuž bylo exekuční řízení přerušeno a že ze spisu nevyplývá, že by záznam o pokračování v řízení byl doručen účastníkům řízení. Aniž by z těchto zjištění učinil nějaké závěry, žalovaný následně konstatoval, že exekuční správní orgán je povinen kdykoliv v průběhu exekučního řízení posuzovat vykonatelnost exekučního titulu a oprávněnost žadatele o exekuci. Vykonatelnost rozhodnutí o obnovení pokojného stavu podle § 5 občanského zákoníku přitom závisí na tom, zda některý z účastníků požádá soud o rozhodnutí o existenci uplatňovaného subjektivního práva. Z povahy věci pak podle žalovaného rozhodnutí správního orgánu pozbývá účinnosti vykonatelným rozhodnutím soudu, pokud je předmětem obou rozhodnutí stejné subjektivní právo. V řízení před Okresním soudem v Benešově pod sp. zn. 14 C 290/2013 soud posuzoval oprávněnost používání kamer umístěných na domě povinného a dospěl k závěru, že důvody pro poskytnutí ochrany žalobci dány nejsou. Rozhodnutí o obnovení pokojného stavu jako předběžné opatření svého druhu vedle tohoto rozsudku nemůže obstát, a proto ode dne nabytí právní moci (15. 9. 2014) rozsudku exekuční titul pozbyl účinnosti a vykonatelnosti. To je přitom důvodem pro zastavení exekuce ve smyslu § 66 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 115 písm. g) správního řádu. Žalovaný proto postupoval podle § 90 odst. 4 správního řádu, aniž by prvostupňové rozhodnutí meritorně přezkoumával podle § 89 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí bylo zástupkyni žalobce doručeno dne 27. 7. 2015.

- 8 Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud proto posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
- 9 Podle § 90 odst. 4 správního řádu, jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.
- 10 Zmíněné ustanovení správního řádu použitím slov „bez dalšího“ jednoznačně signalizuje, že odvolací správní orgán, který shledá naplnění podmínek pro zastavení řízení ve věci samé, není povinen vypořádávat odvolací argumentaci směřující proti správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, nýbrž pouze odpovídajícím způsobem odůvodní svůj závěr, že nastaly podmínky pro zastavení řízení jako takového. Takové odůvodnění bude z povahy věci zahrnovat vypořádání námitek odvolatele jen tehdy, jestliže se tyto námitky dotýkají právě důvodů a okolností, pro něž odvolací správní orgán řízení zastavil, popř. okolností, jež jsou z jiného důvodu rozhodné i pro rozhodnutí odvolacího orgánu.
- 11 Důvodů pro zastavení řízení se týkala pouze odvolací námitka brojící proti totožnosti předmětu řízení, o němž rozhodoval Nejvyšší soud v usnesení ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 22 Cdo 1170/2014, žalovaný však důvody pro zastavení řízení neshledával ve vydání tohoto usnesení, nýbrž v nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. 28 Co 328/2014, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Benešově ze dne 2. 5. 2014, sp. zn. 14 C 290/2013, a to bez ohledu na skutečnost, že

o dovolání žalobce v této věci nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí ještě Nejvyšším soudem rozhodnuto. S ohledem na uvedené se tedy žalovaný nemusel s touto odvolací námitkou vypořádávat.

- 12 Dopad na rozhodnutí v odvolacím řízení neměla ani stručná odvolací námitka, že prvostupňové řízení bylo vydáno v době přerušení řízení, neboť procesní podmínky pro meritorní rozhodnutí ve věci samé a procesní podmínky pro zastavení řízení se nutně liší. Proto ani touto námitkou se žalovaný nemusel v napadeném rozhodnutí zabývat a chybějící argumentace v tomto směru nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
- 13 I kdyby však soud přijal závěr, že i pro zastavení exekuce je nutné nejprve vyrozumět účastníky o pokračování v přerušném řízení (srov. ustanovení § 113 odst. 2 a § 65 odst. 2 větu poslední správního řádu, podle nichž se o pokračování v řízení provede pouze záznam do spisu, tj. nerozhoduje se usnesením, jak tvrdí žalobce), je nutno uvést, že pochybení v tomto směru by nemohlo mít vliv na zákonnost vlastního rozhodnutí o zastavení řízení, neboť by se jednalo pouze o dílčí procesní nedostatek. Dále je třeba říci, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zmínka o tom, že městský úřad záznamem do spisu rozhodl, že se v řízení pokračuje. Touto zmínkou tedy účastníci byli o pokračování v řízení nakonec vyrozuměni, byť až v rámci odvolacího řízení, a vada v podobě nedostatku doručení vyrozumění o pokračování řízení byla žalovaným napravena. To, že městský úřad v řízení pokračuje, však muselo být žalobci zřejmé již ze samotné skutečnosti, že bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
- 14 O tom, že rozhodnutí soudů ve věci přípustnosti kamerových záznamů pozemků povinného, byť by zachycovaly na těchto pozemcích se neoprávněně nacházejícího žalobce a členy jeho rodiny, nabyta právní moci, účastníci dobře věděli, byla i předmětem argumentace v řízení před městským úřadem, zejména v souvislosti s námitkami proti usnesením o přerušení řízení, v nichž povinný zdůrazňoval, že rozhodnutí soudů jsou již pravomocná a správní orgán by z nich tedy měl vycházet a nevyčkávat na výsledek dovolacího řízení. Nemohlo tedy být ani překvapivé, pokud právě tuto skutečnost vzal žalovaný v úvahu a (na rozdíl od městského úřadu, který zastával jiný názor) řízení zastavil. S jeho argumentací měl žalobce přirozeně možnost polemizovat v nyní podané žalobě, proti důvodům zastavení exekuce napadeným rozhodnutím žalovaného však žalobce nijak nebrojí, tudíž soud z těchto důvodů jako z pevně daných při posouzení žaloby vychází. Za takové situace by zrušení napadeného rozhodnutí soudem nemohlo vést k jinému výsledku řízení, neboť by žalovaný, popř. městský úřad novým rozhodnutím opět řízení zastavil, jen by před tím vyrozuměl účastníky o pokračování v řízení a ti by v řízení zopakovali již dříve přednesenou argumentaci. Nad rámec nosných důvodů lze také poznamenat, že mezitím již Nejvyšší soud o dovolání, jež bylo důvodem přerušení řízení, rozhodl usnesením ze dne 3. 8. 2016, sp. zn. 22 Cdo 5264/2014, jímž dovolání žalobce odmítl jako nepřipustné.
- 15 Nemohla-li přitom ani důvodnost žalobní námítky, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v přerušném řízení, vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, tím spíše k jeho zrušení nemůže vést prostá námitka nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomuto bodu.
- 16 Soud tudíž uzavírá, že žádný z žalobních bodů není důvodný, neboť i v případě pravdivosti uplatněných námitek procesní povahy by tyto žalobní body neměly za

následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

- 17 O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, odkazuje soud na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79, že závěry zmíněného nálezu nedopadají (s ohledem na její specifika) na oblast správního soudnictví.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. srpna 2017

Olga Stránská, v. r
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová